

Jan Hardies

Holte

Hoe ik het zie: eet wanneer je honger hebt, adem kalm, loos je lading voor je er dol van wordt, duld geen gezeik aan je kop, probeer geen vreemde te zijn voor je gezin en doe je werk.

Mijn vrouw en ik hebben een villa bij elkaar gewerkt. We wonen erin met onze dochters. En met de au pair, een vroegrijpe Australische oplawaai van zeventien. Zij doet het huishouden en zorgt voor de kinderen. Voor mijn vrouw begint de werkdag om half zes. Dan gaat ze joggen. Een uur later is ze gedoucht, gebrusht, geschminkt. Waarna ze koffie drinkt met haar chauffeur. Om klokslag zeven uur verdwijnen ze achter de hoge haag langs de bocht van de straat, de haag die wij 'de rug van de buren' noemen. Ik kijk hen na door het slaapkamerraam.

Ik poets mijn tanden op het toilet. Zeg nog eens dat enkel vrouwen kunnen multitasken. Bij het doortrekken stijgt het peil van het poeltje vervaarlijk. Daar moet ik iets aan doen.

Met een smak verfris ik mijn gezicht. Het water druipt van mijn kin. Het is een knappe, zelfverzekerde kin, met vaste hand getekend, een goeie kop die mij begroet vanuit de spiegel. Maar die blik is er weer. Ik probeer er geen acht op te slaan.

Aan een haakje hangt de camouflagebroek in woestijntinten te wachten. Daarnaast, mooi gestreken aan een kleeerhanger, voor 's maandags; mijn kaki doktersvest.

Voor mij zit Benny De Moor. 'The More, the merrier', zoon van een succesvolle makelaar. Benny belandt te pas en te onpas in mijn stoel. Ik ben niet eens begonnen of hij zit al te zweten. Terwijl ik de stoel laat kantelen, zie ik honderden schilfers samenzweren op de hoofdsteun. Ik probeer er niet op te letten. 'Heel goed, Benny. Mond open?'

Hij heeft een goed gebit, dat maakt hem nog irriteranter. Ik bestudeer de achterkant van zijn snijders, hoektanden, malers. Geen gaatje te bespeuren. Wat als ik nu eens met de scherpe rand van het spiegeltje tegen zijn gehemelte zou duwen? Ik schraap mijn keel.

'Mooi. Je poetst goed hoor, Benny. Grondig. Waar doet het pijn? Wijs maar aan.'

Ik amuseer me terwijl hij op goed geluk een tand aanwijst.

'Tja, ik kan het niet meteen ... Het is alsof de pijn zich verplaatst, en gisteren stond ik op met ...'

Terwijl ik me omdraai naar mijn gereedschap zeg ik om de haverklap 'ja, hmm' op begrijpende toon. Ik laat hem uitpraten en plaats dan de afzuigslang helemaal achterin de mondholte. Hij verslikt zich in het speeksel dat hij plots overvloedig produceert. Tranen springen in zijn ogen. Ik zie hem krampachtig proberen te slikken. 'Geen nood, Benny. Luister naar het zuigertje. Die klaart de klus wel voor je. Ontspan. We beginnen bij het tandsteen. Goed?'

Ik kies voor de spatel met het meest uit de kluiten gewassen haakje. Terwijl ik onzin uitkraam – 'Ik begin rechtsboven, daar is het het ergst gesteld' – wentel ik, voor zijn neus zodat hij het goed kan zien, het slanke instrument tussen duim en wijsvinger. Ik zou een realityshow moeten beginnen, of een Youtubekanaal. Ik word driester. Het talkpoeder van mijn handschoenen maakt sporen op zijn trillende droge lippen. Ik vraag hem zijn mond verder te openen omdat ik niet tot bij het tandsteen op zijn achterste kies geraak. De zijkant van zijn bovenlip springt open. Een mooi klein scheurtje ontluikt.

'Oei, excuus', zeg ik nog.

Patiënten bestaan niet. Ik heb cliënten. Dat klatert als een goudfontein. Het grote verschil is: een patiënt vraagt om genezing; een cliënt, wat hij ook koopt, vraagt om respijt. Een gebit kan je slechts oplappen. Niets dat zo ons einde verraadts als tanden. Hoe ik het zie: bij iedere klant kijk ik de dood recht in de opengesperde mond. Voorbij de zachte illusie van zijn lippen, voorbij zijn tandvlees dat hij zo graag laat zien, vlies over been, voorbij zijn verraderlijke tanden, recht zijn keelgat in. Ik doe het graag dramatisch klinken, maar dat is het niet. Ik laat gewoon de kassa rinkelen.

---

*Ze buigt voorover en ik zie
de elastiekjes van haar fluo stringetje
tevoorschijn komen boven de rand
van haar strakke jeans.*

In de ongrijpbare tijd tussen de afspraken in de voormiddag en de namiddag dwaal ik rond in mijn villa. Het is nog maar maandag en het zeurt al door mijn kop. Vraag me niet wat. Ik stoor me nog aan Benny, denk ik. Als een geslagen hond verliet hij mijn praktijk. Hij haalde bij mij die godvergeten blik weer naar boven. Eigen schuld, dikke bult, Benny.

Ik probeer weg te komen van de etensgeur die zowat overal in het huis lijkt te hangen. De trap op dan maar. In de kamer van de tweeling klinkt een scherpe fluisterton, afkomstig van de oortjes in de oren van 'au pair iPod'. Nu ruik ik ook haar kauwgomballen.

Ze verschoont het stapelbed en neuriet mee op Two-one-two van Azealia Banks. Dat getuigt van een onderontwikkelde smaakzin, maar het smakt zo lekker, meneer. Zoals bubblegum. Ik sta in het deurgat en kijk naar haar. Ze buigt voorover en ik zie de elastiekjes van haar fluo stringetje tevoorschijn komen boven de rand van haar strakke jeans. Ze spannen om haar argeloze, jonge heupen met dat heerlijke beetje kussentjesvet dat daar jubelend inbindt. Ze merkt me niet op, begint mee te zingen: 'I guess that cant gettin' eaten', opnieuw en opnieuw. O God, enkel in situaties als deze roep ik Uw naam. Waar bent U, ook wanneer ik U niet nodig heb? Ze draait zich om en schrikt. Blozend moffelt ze de oortjes weg.

'Mister Scatman, I'm sorry. Eh ... Oe bin hier?'

Ze studeert volop Nederlands, met de 'r' die nergens rolt of ratelt. Het is aandoenlijk en erg opwindend.

'Yes, I'm here ...' Ik probeer de glimlach uit die ene Coca Colareclame en, o God, ze slaat de ogen neer.

'Good song', zeg ik.

'Yes, moei muziek! Ze probeert echt.

Ik beaam: 'Jaja, mooie muziek. Yes ...'

Er valt een stilte. Mijn erectie en ik zijn één. Hoog en droog.

Ik zeg: 'Schatteman!'

'What blijft?'

'Het is: scha-tte-man. Niet: Scatman. Scha-tte-man!'

'Sca-tee-mon!'

'Yes. Nevermind!'

Ze kauwt weer aanstellerig op haar snoep. Ze kauwt haar speekselklieren radeloos in de war. Haar lippen glimmen ervan.

Dan zegt ze: 'Oh, mister Scatman, I made some soup. Would you like some?'

'Ik ruik het, ja. Gebruik je wel de dampkap?'

Zij heeft intussen de interesse geheel verloren. Haar gedachten weer bij haar vriendje, ongetwijfeld. Die pukkelkop van hiernaast.

'I'm sorry?' vraagt ze.

'De afzuigkap. Dinges. The thing that sucks the air out of the kitchen?'

Geen reactie.

'... The smell of the food? Nevermind!'

Dit zijn mijn nitril handschoenen voor tandheelkundigen. Ze zijn supersterk en zeer flexibel, per vijftig paar verpakt en zacht als babyvel. Ik verwen er Mister Scatman mee terwijl ik op het internet scroll langs filmpjes van kronkelend bloot, keurig in vakjes opgedeeld. Mijn wijsvinger klikt op de kadertjes die om ter holst de holte tonen. Meer. Wijder. Geiler. Ik zie de au pair voor me. Ik regeer over haar, kom klaar in mijn hand en gaap een langgerekte geeuw. De besmeurde handschoen gooi ik in het toilet. Een duw op de knop en spoelen maar! In plaats van te worden afgevoerd naar de vergeetput komt ze hardnekkig bovendrijven. Terwijl ik mijn handen was, ontwijk ik vakkundig de blik.

'Weet u, ik zocht vandaag op het internet naar de beste chemische ontstopper op de markt, en raad eens wat ik heb ontdekt? Ze zijn allemaal bijna exact hetzelfde. Destop, Citin, Jet, Orbisol, Cyclone, Mr. Muscle, Crofty. Allemaal op basis van bijtende soda. Enkel de geur verschilt!'

Voor mij zit Geert Stevens met ontzettende kiespijn. Hij heeft geen idee waar ik het over heb. Het lijkt weer alsof ik in de spiegel kijk, al heb ik deze op het eerste gezicht ordentelijke, late veertiger nooit eerder gezien; een spoedgeval dat bij mij terecht kan omdat mijn laatste afspraak van de dag werd geannuleerd. Intussen is het half acht en dartel ik door de praktijk met de lichtheid

die de avond brengt. Ik kreeg daarnet weer niets door de keel.

Terwijl ik de verdoving klaarmaak, klets ik er op los: 'Wist u dat András Pándy zes van zijn slachtoffers heeft opgelost met Destop? Gekocht bij de kruidenier om de hoek. Oké, daar gaan we, klein prikje ... Ik heb uiteindelijk voor een industriële ontstopper gekozen, omdat die geen toegevoegd parfum heeft. Zo, het ergste is al voorbij ... Hoe ik het zie: eerlijk duurt het langst, vindt u ook niet?' Terwijl ik zaakjes aanklik in het digitale dossier, spreek ik de woorden luidop uit: 'Dat. Wordt ... een ... extractie ... van ... rechts onder ... de 46.'

Ik tik met de achterkant van het spiegeltje tegen zijn pijnlijke kies. Hij plooit bijna dubbel.
'Heel goed. Nog even wachten.'

Een paar stille minuten verstrijken. Onwennig ontwijkt hij mijn blik. Ik ruik zijn slechte adem. Mijn vingers jeuken ervan. Terwijl ik mijn masker tot over mijn neus trek, zeg ik: 'Het zijn lange dagen, hè ...'

Met hevel en tang in de aanslag breng ik de operatielamp wat dichterbij. Hij knippert met zijn ogen.
'Wat denken we ervan, meneer Stevens? Hop met de geit?'

Zo bouwvallig als zijn tand er aan de buitenkant uitziet, zo sterk blijkt de wortel nog te zijn. Ik heb geduld. Dit lospeuteren is het liefste wat ik doe. Mijn cliënt heeft zich blijkbaar bij zijn lot neergelegd. Ik moet hem zelfs aansporen om zijn mond open te houden.
'Wakker blijven meneer Stevens, ik heb hem bijna te pakken.'

Intussen ben ik met de tang in de weer. Een laatste draaibeweging en de tand komt mooi los. In een mum van tijd loopt de holte vol met bloed.

'Zo, het ergste is al voorbij.'

Hij kreunt als een zwakzinnige. Ik zuig het bloed weg, controleer nog even met een fijn spateltje of er ergens een stukje wortel is achtergebleven, en bedenk hoe graag ik mijn hand tot voorbij de knokkels in zijn mond zou willen duwen. Maar ik beheers me.

De kinderen liggen al in hun bed. De au pair heeft hun nog een verhaaltje verteld, het doktersvest gestreken, en is nu vertrokken naar het hormonaal geval van hiernaast. Mijn vrouw sms-te dat ze niet naar huis komt vannacht. Dat ene rotdossier dat al haar aandacht opeist, haar van slapen berooft. Ik heb de hele mansion voor mij alleen. In de bezemkast vind ik een ouderwetse ontstopper, zo'n plopper van rood rubber. Tijd voor een tête-à-tête met het toilet. Terwijl het poeltje eindelijk weggloopt, trekt een slurpend geluid door de leidingen. Het klinkt alsof de ingewanden van het huis van streek zijn.

Het water staat weer laag en koud in de pot. Ik hoor enkel het gezoem van dimlicht. Verder is het stil. De dingen zijn wat ze lijken. Ze zeggen me niets. Ik zou iets moeten eten maar de herinnering aan walmende soep ontnemt me alle zin. Die verdwijnt straks ook in het toilet. Bij het verlaten van de badkamer mijd ik de spiegel als de pest. Ik draai me, plopper in de hand, naar het raam, kijk het avondzwart in en bots op mijn spiegelbeeld, dat door me heen schijnt alsof ik er slechts half ben. Maar die blik, die is er helemaal. Die heeft aan mij de beste mest. ■